Groot-Berlijn

MELODIE HORTENSIA. D. RIETVELDT.

Wij zitten hier in GROOT BERLIJN, verplicht naar toe gestuurd.
En zitten nu zwaar in de boot, zolang de oorlog duurt.
Het was hier o zo mooi en net, zo werd er ons verteld.
Maar als je zo het eten ziet, dan sta je gewoon versteld.

Wij werken bij de D.A.G., van het Arbeitsfront „GESCHICKT".
Volgens het N.A.F., was het ook magnifiek.
Maar nu wij hier gekomen zijn, zien wij de werkelijkheid.
Als je hier 3 minuten bent, dan heb je 3 jaren spijt.

De ligging is hier reuze goed, wat planken en de rest.
Maar komt er 's nachts een onweersbui, dan spoel je uit je nest.
Maar dat is ook het ergste niet, dat zou te dragen zijn.
Maar als je zo het eten ziet, dan stap je op de trein.

Wij hebben hier het gastenrecht, als „Arbeitskameraad".
Zodat het „DUITSE ARBEITSFRONT", er meestal buiten staat.
De DUITSERS krijgen 's middags soep, nog boven op hun loon.
De HOLLANDERS die staan er bij, en likken de borden schoon.

Toen wij hier kwamen werden wij, op luizen onderzocht.
Want je moest net en proper zijn, voor je het kamp in mocht.
Hier zijn wij dan zo mooi en net, van elke luis ontsmet.
Alleen vind je zo nu en dan, een WANDLUIS in je bed.

Maar wie heeft nu de grootste schuld, van het leed ons toegedaan.
Dat wij hier zitten ver van huis, van vrouw en kind vandaan.
Omdat te zeggen wie dat is, dat valt heus nog wel mee.
Er is maar èèn die dat kan zijn, en dat is de N.S.B.

Maar eens komt dan de werkelijkheid, dat wij naar huis toegaan.
En hebben geen van allen spijt, en maken dan ruim baan.
En komen wij dan met de trein, langs BENTHEIM-OLDENZAAL.
Dan groeten wij dat groot BERLIJN en zingen wij allemaal.

REFREIN.

O GROOT BERLIJN, ik ga je gauw verlaten.
Ondanks de roem, van jouw KURFÜRSTENDAMM.
Ik ga de rommel, met de dag meer haten.
Oh, breng mij terug naar mijn mooi NEDERLAND.